

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach w sprawie sygn. akt I C 13/09 z powództwa K. P. przeciwko A. K. o wydanie nieruchomości nakazał pozwanemu A. K. by wydał powodowi K. P. działkę o numerze ewidencyjnym (...) i łącznym obszarze 4369 m² położoną w R. przy ulicy (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Pabianicach prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...) oraz nakazał pozwanemu opuszczenie tej nieruchomości wraz z rzeczami należącymi do niego oraz osobami przebywającymi na tej nieruchomości wraz z pozwanym, a nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.860 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją pozwany w całości, podnosząc, iż się z nim nie zgadza i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu skarżący wskazał, iż Sąd Rejonowy nieprawidłowo podjął w dniu 26 września 2012 roku zawieszono postępowanie, bowiem w ocenie pozwanego postępowanie w niniejszej sprawie winno być w dalszym ciągu zawieszono z uwagi na przebywanie przez skarżącego w Zakładzie Karnym, przeprowadzenie zaś rozprawy pod nieobecność A. K. pozbawiło go możliwości udziału w posiedzeniu. Jednocześnie skarżący wskazał, iż drugą z przyczyn, dla których postępowanie w przedmiotowej sprawie nie powinno zostać podjęte, było to, iż w dalszym ciągu toczy się postępowanie w sprawie o sygn. akt I Ns 966/08 o zasiedzenie, a nadto przed Sądem Okręgowym w Łodzi toczy się sprawa o stwierdzenie nieważności umowy sprzedaży spornych działek (sygn. akt II C 294/10). Apelujący podniósł również, iż o fakcie wydania postanowienia w sprawie I Ns 966/08, jak również o tym, że orzeczenie to jest prawomocne dowiedział się dopiero z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, bowiem w dacie wydania powyższego postanowienia przebywał w szpitalu. Ostatecznie skarżący wskazał, iż Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu w ogóle nie odniósł się do faktu, iż przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie o sygn. akt II C 294/10 toczy się postępowanie o stwierdzenie nieważności umowy sprzedaży działki nr (...).

W piśmie procesowym z dnia 8 listopada 2013 roku pozwany oświadczył, iż z uwagi na fakt przebywania w Zakładzie Karnym, nie posiadał żadnych informacji o toczących się postępowaniach: przed Sądem Rejonowym w Pabianicach – sygn. akt I Ns 966/08, oraz przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie sygn. akt 294/10. Apelujący wskazał, iż dopiero w listopadzie 2013 roku dowiedział się o rozstrzygnięciach wydanych w sprawach II Ns 966/08 oraz I C 294/10, a także o tym że orzeczenia te są już prawomocne i dla niego niekorzystne.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Żaden z podniesionych przez pozwanego w treści apelacji zarzutów nie mógł zostać uznany za zasadny. Chybiony okazał się przede wszystkim argument, iż postępowanie w przedmiotowej sprawie nie powinno zostać podjęte przez Sąd Rejonowy w czasie, gdy pozwany w dalszym ciągu przebywał w Zakładzie Karnym, bowiem przeprowadzenie postępowania bez jego udziału pozbawiło go możliwości działania. Wskazać należy, iż sam fakt pozbawienia jednej ze stron postępowania wolności i osadzenie w Zakładzie Karnym nie stanowi w świetle przepisów prawa samoistnej przesłanki do zawieszenia postępowania, tym bardziej iż strona taka nie jest pozbawiona możliwości działania, bowiem może uczestniczyć w postępowaniu bądź poprzez ustanowionego przez siebie pełnomocnika, bądź też może wnosić o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu. Strona, która jest pozbawiona wolności może również wnosić o doprowadzenie jej na termin rozprawy. W niniejszej sprawie pozwany nie wniósł w toku postępowania przed Sądem Rejonowym o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, jak również nie wniósł o doprowadzenie go na rozprawę, która się odbyła w

dniu 26 września 2012 roku. Należy zatem uznać, iż skarżący świadomie zrezygnował z przysługujących mu praw, w takiej zaś sytuacji nie może on obecnie powoływać się na fakt pozbawienia go możliwości działania.

Nieuzasadniona okazała się również argumentacja skarżącego, z której wynika, iż Sąd Rejonowy nieprawidłowo podjął zawieszono postępowania i przedwcześnie wydał orzeczenie, bowiem rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie było ściśle uzależnione od wyniku postępowania w sprawie sygn. akt I Ns 966/08 o zasiedzenie oraz w sprawie sygn. akt II C 294/10 o stwierdzenie nieważności umowy sprzedaży spornych działek. Należy wskazać, iż postępowanie w niniejszej sprawie było zawieszono w okresie od dnia 9 marca 2009 roku do dnia 19 grudnia 2011 roku z uwagi na toczące się z wniosku skarżącego w sprawie I Ns 966/08 postępowanie o zasiedzenie spornych działek. Postępowanie to zostało jednakże ostatecznie prawomocnie zakończone. Jak bowiem ustalono postanowieniem z dnia 19 października 2011 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach oddalił wniosek A. K., wnioskodawca zaś orzeczenia tego nie zaskarżył. Pozwany podnosił wprawdzie, iż w sprawie powyższej została złożona skarga o wznowienie postępowania, fakt ten nie ma jednak dla niniejszej sprawy żadnego znaczenia w sensie prawnoprocesowym, bowiem, jak ustalono, postępowanie w przedmiocie wskazanej skargi apelującego aktualnie nie toczy się, gdyż sprawa ta jest dopiero na etapie uzupełniania braków formalnych wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Oznacza to zatem, iż w sprawie z wniosku pozwanego o zasiedzenie nie ma aktualnie zawisłości sporu, a tym samym sam fakt złożenia przedmiotowej skargi przez powoda nie mógł wywołać w niniejszej sprawie żadnych skutków w znaczeniu prawnoprocesowym.

Z tych samych względów wniosek apelującego o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie z uwagi na toczące się postępowanie ze skargi o wznowienie postępowania w sprawie I Ns 966/08 należało uznać za nieuzasadniony i niezajdujący oparcia w treści przepisu art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Prawomocne jest już także rozstrzygnięcie w sprawie sygn. akt II C 294/10 o stwierdzenie nieważności umowy sprzedaży spornych działek, w której został wydany wyrok oddalający powództwo A. K.. Faktu wydania tegoż orzeczenia, jak również jego prawomocności nie kwestionował ostatecznie także sam pozwany. Należy podnieść i całkowicie niezrozumiałe jest aktualne formułowanie przez pozwanego zarzutu, iż Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu w ogóle nie odniósł się do tego, że we wskazanej wyżej sprawie toczyło się postępowanie z powództwa A. K.. Podkreślenia wymaga bowiem fakt, iż pozwany na żadnym etapie sprawy przed Sądem pierwszej instancji nie podniósł zarzutu, że w sprawie II C 294/10 toczy się równoległe postępowanie z powództwa A. K. o unieważnienie umowy sprzedaży spornej działki. Sąd Rejonowy nie posiadał zatem informacji o wskazanej wyżej sprawie, a tym samym nie mógł również badać wpływu mającego ewentualnie we wskazanej sprawie zapaść orzeczenia na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy.

Na podstawie art. 381 k.p.c. Sąd odwoławczy pominął jako spóźnione wszystkie wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. W szczególności nieuzasadniony, a przede wszystkim spóźniony był wniosek skarżącego o dopuszczenie dowodu z jego zeznań. Nic nie stało bowiem na przeszkodzie, aby wniosek ten został przez pozwanego złożony już w toku postępowania przed Sądem Rejonowym. Z możliwości tej jednak skarżący nie skorzystał. Wskazać również należy, iż nie istniały przeszkody ku temu, aby A. K., który wiedział o toczącym się postępowaniu i był prawidłowo powiadamiany o terminach rozpraw, osobiście stawił się na rozprawie przed Sądem Rejonowym i złożył wyjaśnienia. Możliwości tej nie został pozbawiony także na skutek osadzenia w Zakładzie Karnym, bowiem mógł on wówczas wnosić o doprowadzenie na termin rozprawy, z czego jednak świadomie zrezygnował. Z tych też względów wnioski pozwanego złożone na obecnym etapie sprawy należało uznać za spóźnione.

Nie istniały również żadne podstawy do uwzględnienia złożonego na rozprawie apelacyjnej w dniu 3 kwietnia 2014 roku wniosku pełnomocnika pozwanego o odroczenie rozprawy. W sprawie niniejszej nie zachodziły bowiem podstawy obligatoryjnego odroczenia rozprawy, o których stanowi art. 214 § 1 k.p.c. Na rozprawie tej był obecny zarówno skarżący, jak i jego pełnomocnik, który będąc ustanowionym z urzędu dopiero na etapie postępowania apelacyjnego dysponował wystarczająco długim okresem czasu, aby należycie przygotować się do rozprawy. Przyczyny usprawiedliwiającej wniosek pełnomocnika o odroczenie rozprawy nie mogła również stanowić argumentacja

stanowiąca podstawę wniosku o zawieszenie postępowania apelacyjnego. Z tych też względów wniosek o odroczenie rozprawy apelacyjnej w dniu 3 kwietnia 2014 roku podlegał oddaleniu.

Uwzględniając powyższe należało stwierdzić, iż skoro, jak w niniejszej sprawie ustalono, A. K. faktycznie włada nieruchomością objętą pozwem, a nadto – poza podnoszeniem niezasadnego zarzutu zasiedzenia spornej nieruchomości – nie sformułował żadnych innych zarzutów, które wskazywałyby na to, iż przysługuje mu skuteczne względem właściciela prawo do władania rzeczą, należało uznać, iż Sąd Rejonowy zasadnie orzekł na podstawie art. 222 § 2 k.c., o obowiązku wydania powodowi położonej w R. działki o numerze ewidencyjnym (...) i łącznym obszarze powierzchni 4.369 m².

Mając na uwadze powyższe, a także fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od pozwanego A. K. na rzecz K. P. kwotę 1.800 zł. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powoda w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Uwzględniając wynik niniejszego postępowania, a także fakt, iż pozwany był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze i § 2 ust. 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) przyznał adw. M. M. – W. wynagrodzenie za udzielenie pozwanemu pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 3.321 zł i nakazał wypłacić te kwotę ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Pabianicach.